

Hồi Mở Đầu

Tương truyền mười năm mới có một lần, vào đúng ngày linh khí hội tụ, vầng thái dương rọi thẳng vào ngọn Tuyết Sơn sừng sững quanh năm tuyết phủ. Chỉ có sức nóng mãnh liệt của ánh mặt trời mới làm tan lớp băng vĩ đại của tòa cổ thành, mở ra cánh cửa kỳ diệu của tạo hóa, chứa đựng những bí ẩn, những thềm khát của giới võ lâm giang hồ. Truyền rằng, ai vào được cổ thành sẽ học được cái thể võ công, lên ngôi bá chủ.

Xa xa, giữa rừng tuyết trắng phủ dày trên những ngọn anh đào trụi lá bỗng xuất hiện một tia chớp màu huyết, băng mình trong tiếng réo rít của những đợt gió tuyết lùa xuống từ ngọn Tuyết Sơn hùng vĩ. Vật thể màu huyết ấy di chuyển với tốc độ kinh người, thoáng chốc nó băng qua rừng đào, dừng phắt dưới chân núi, rồi nó cất lên tiếng hí vang hùng dũng, làm lay động cả những bông tuyết trắng.

Bấy giờ mới nhận ra nó là một con linh mã toàn thân trắng toát. Lông của nó trắng đến nỗi nhìn thấu được lớp da màu ngọc huyết. Nó chính là con Huyết Hoa Linh Câu võ lâm độc nhất vô nhị. Con linh mã dùng chân dưới chân núi, bốn vó lún sâu vào bông tuyết, nó rừng mình, phun mạnh một làn khói trắng. Từ lưng linh mã vọt ra một tia chớp cũng màu trắng cất mình vùn vụt bay lên ngọn Tuyết Sơn. Thân pháp người này nhanh không kém con Huyết Hoa, từ chân núi nhìn lên chỉ thấy một đốm trắng phiêu hốt lượn lờ như cánh hạc. Người ấy tiến thẳng lên đỉnh Tuyết Sơn.

Ngày hôm ấy, giữa muôn trùng tuyết phủ, giữa tiếng gào rít ghê rợn của cuồng phong trên tuyết đỉnh sơn vương bỗng xuất hiện ánh mặt trời. Luồng dương quang từ phía tây chân trời rọi thẳng vào tấm cửa băng vĩ đại, sức nóng mãnh liệt và hàn khí ngút trời trên ngọn Tuyết Sơn đối chọi nhau như một trận đại thư hùng giữa hai tuyết đại cao thủ cái thể võ lâm. Tiếng sôi xèo xèo của băng tan, tiếng nổ lộp bộp, tiếng gào rít của cuồng phong... Cảnh tượng kinh hoàng ấy, khắc nghiệt tàn nhẫn ấy của thiên nhiên không mấy may làm lay động dù chỉ là vật áo trên tấm áo choàng đỏ rực và cả trên gương mặt lạnh lùng của lão nhân ngồi bất động trước bàn cờ bằng băng đã bày sẵn hai quân đen trắng.

Lão có gương mặt mà kẻ yếu bóng vía nhìn vào phải chết khiếp. Đôi gò má xương xẩu cùng với những sợi gân máu đỏ quạch làm cho lão trông giống như ác quỷ giữa nhân gian. Lão ngồi bên phía quân đen, hai mắt nhắm nghiền như không mấy may để ý đến những việc

xảy ra xung quanh. Lão đang chờ đợi một người. Chiếc ghế hàn băng còn lại bên quân trắng hẳn là dành cho đối thủ của lão.

Người mặc bạch y lúc này cất mình vọt lên, lượn mình giữa thình không rồi nhẹ nhàng đáp xuống như chiếc lá rơi. Thân pháp kỳ ảo của người ấy có thể nói là võ lâm hiếm có. Lão nhân mặc bào đỏ mở choàng mắt ra, hai mắt của lão cũng đỏ rực như hai đốm lửa. Giọng lão the thé cất lên âm vang bốn phía như có hàng chục người cùng nói:

- Bạch huynh! Người đến muộn đấy!

Người bạch y cũng là một lão nhân gương mặt phúc hậu, giọng nói từ tốn:

- Ngạn huynh đến sớm rồi chẳng? Có lẽ vì huynh quá nóng lòng xung bá võ lâm?

Công Tôn Ngạn cất tiếng cười rên rĩ.

[Thiếu trang 10, 11].

Trên bàn tự di chuyển như có kinh lực vô hình tác động lên chúng. Các quân đen chuyển dần thành màu đỏ còn quân trắng thì càng trắng bệch ra.

Mặt trời vẫn thiêu đốt làm cửa băng mỏng dần, mỏng dần... Lúc này áo choàng của Công Tôn Ngạn căng phồng lên, song thủ lão từ từ biến thành màu đỏ phát ra sức nóng ghê rợn như muốn thiêu cháy bàn cờ và các quân cờ băng. Đó là công phu tuyệt thế Tụ Hỏa Dương Quang đã giúp Công Tôn Ngạn thành danh trên võ lâm. Hai mươi năm qua những cao thủ sống sót dưới ngọn Tụ Hỏa Thần Công của lão chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Ở bên này, mặc dù trên đỉnh Tuyết Sơn, gió rít ghê người, nhưng chiếc áo choàng trắng của Bạch y lão nhân rũ xuống không chút lay động. Lão đang cố vận công phát ra hàn khí chống lại hỏa khí của đối phương hòng giữ cho băng kỳ khỏi tan. Song thủ Bạch Bình lúc này phủ một lớp băng trong suốt, cho thấy công phu Hàn Băng Bách Phiến đã phát tác đến tột đỉnh.

Một người dùng thuần dương cương khí phát ra hỏa lực cố thiêu chảy băng kỳ, người kia sử dụng âm lực phát ra hàn khí mong giữ lại băng kỳ, đó thật sự là một cuộc thư hùng có một không hai, võ lâm kỳ tích.

Gió vẫn gào thét, mặt trời vẫn thiêu đốt. Vài giọt đầu tiên từ băng kỳ chảy ra rơi xuống lớp tuyết lạnh phát ra tiếng kêu "xèo xèo". Mặc dù trên đỉnh Tuyết Sơn khí lạnh thấu xương, nhưng mồ hôi túa ra ướt đầm gương mặt đã bắt đầu nhọt nhọt của Bạch Bình. Băng kỳ tan dần dưới sức nóng mãnh liệt của Tụ Hỏa Thần Công.

Lúc này cửa băng khổng lồ chỉ còn lại một lớp băng mỏng. Công Tôn Ngạn thoáng rung mình, vận khí đủ mười hai thành Tụ Hỏa Dương Quang, song thủ biến thành hai cột máu nhìn thấu cả xương cốt. Lão thét to tiếng “sát”, rồi “ầm” một tiếng rung chuyển cả đỉnh sơn vương, lớp quân cờ nát vụn, bắn tung lên như pháo hoa. Nhìn lại thì thấy Bạch Bình nằm ngửa trên tuyết, máu tươi nhuộm đỏ cả vạt bào trắng, trên khóe miệng, máu vẫn còn rỉ ra.

Công Tôn Ngạn tung mình đến trước tòa cổ thành lúc này đã mở rộng lối vào, lão ngửa cổ cất tiếng cười ghê rợn rồi vận đủ mười hai thành công lực phát ra công phu Tiết Nhĩ Tàn Ma:

- Ha ha... Võ lâm chí tôn!

Nội thương trầm trọng khiến Bạch Bình không chịu nổi tiếng cười như ma kêu quỷ khóc của Công Tôn Ngạn, cả người lão co rúm lại, thất khiếu tứa máu tươi, phút chốc lão chỉ còn là một xác chết thoi thóp, hai lỗ nhĩ bị công phu Tiết Nhĩ Tàn Ma hủy hoại.

Dứt tiếng cười, Công Tôn Ngạn tung mình đáp xuống cạnh thi hài thoi thóp của Bạch Bình, lão ré lên:

- Bạch Bình! Uống cho thầy trò ngươi mấy mươi năm gìn giữ công đạo võ lâm. Từ nay Bạch đạo suy vi, Hắc đạo hưng thịnh. Để ta tiễn ngươi xuống diêm phủ cho xong.

Dứt lời, lão phất cánh bào đỏ, lập tức phát ra một luồng cương khí quét thi hài Bạch Bình tung lên như cánh diều rồi vùn vụt rơi xuống chân núi.

Trong thình không bỗng vang lên tiếng hí dài bi thương của linh mã.

Thân hình Công Tôn Ngạn bay xẹt vào cổ thành. Ánh mặt trời vụt tắt, trên đỉnh sơn vương giờ chỉ còn lại gió rét, bông tuyết... Cửa băng dần dần tụ lại thành một khối trắng khổng lồ. Truyền rằng, ai tu luyện thành võ công tuyệt thế trong cổ thành sẽ có công lực phá tan cửa băng, tái xuất giang hồ, vô địch thiên hạ.

- o O o -